

No són les nostres institucions

PRAXI :: 25/09/2020

Posicionament de Praxi davant la possible inhabilitació de Quim Torra

Fa setmanes que la imminent inhabilitació de Quim Torra ocupa els telediaris. Davant d'això, bona part del debat fa malabarismes per a poder oposar-se a la inhabilitació del president sense que això es llegeixi com l'enèsim recolzament al nacionalisme burgès d'ERC i Convergència. Com a mínim així ho fa palès la CUP, arrossegant la hipoteca adquirida amb la retòrica processista que és massa gran com per fer prevaldre els plantejaments de classe, ni tan sols a nivell discursiu.

Volem iniciar aquest text advertint que les persones que el subscriuen són perfectament conscients del nivell de corrupció i autoritarisme que vertebrava l'Estat espanyol des de la «transacció» i la instauració de la democràcia burgesa en la què vivim. Tanmateix, aquesta realitat que combatem el poble català (i tots els de l'Estat) des del 78 i que també han apuntalat les elits catalanes, no pot ser una excusa per a la constant performativitat política en la què vivim i que ens absorbeix. Així doncs, des de Praxi volem alertar sobre els perills d'una retòrica pretesament antirrepressiva que gira al voltant dels eixos de la llibertat d'expressió i la defensa de "les nostres institucions".

A les comunistes i socialistes radicals de tota mena no ens poden cegar qüestions que tenen més a veure amb allò moral i amb la noció liberal del dret, que no pas amb una perspectiva materialista i de classe. Quan defensem la presidència de la dreta apel·lant a la llibertat d'expressió i a la solidaritat antirrepressiva, els arbres no ens deixen veure el bosc. No som capaces de llegir políticament la inhabilitació com l'enèsim capítol d'un teatre, d'un estira i arronsa entre el govern espanyol i la burgesia catalana que té un objectiu definit: legitimar-se mútuament. L'espanyolisme es legitima davant l'espanyolisme perquè reprimeix independentistes, i la burgesia catalana es legitima davant el catalanisme perquè és reprimida per l'estat espanyol. A la pràctica, tanmateix, cap dels dos adversaris fa res més que defensar els interessos de la classe a qui representen: les burgesies espanyola i catalana. Ens trobem davant d'un cas típic de societat de l'espectacle, per molt que les socialistes mirem amb recel la figura de Guy Debord.

Amb això no volem obviar la gravetat de la causa general contra l'independentisme i els precedents que està generant, que permetran l'enduriment de legislacions com la llei mordassa i una major repressió, en última instància, a la classe treballadora. En aquest cas, però, ni tan sols estem parlant de repressió en sentit propi, no estem parlant de multes ni privació de llibertat, sinó de retirar la presidència a un enemic del poble per donar-la a un altre enemic del poble, el cèlebre Sr. Aragonès.

D'això i de res més va tot aquest teatre, i qui paga realment els plats trencats no és Torra ni altres glòries com la Laura Borràs o el senyor Puigdemont, la trajectòria dels quals no es veu realment truncada, sinó reforçada, i ho veurem d'aquí uns anys, quan la dèria sobiranista hagi passat i aquestes persones ocupin llocs importants a l'àreòpag de torn.

Tenim palla a l'ull si no som capaces de veure que en aquest espectacle hi ha represaliades de primera i de segona. Unes, les representants de la burgesia catalana, s'hi llauren una carrera política, mentre la resta, les persones anònimes que ens posem davant la policia per defensar les urnes i acudim als talls de carreteres, sí que veiem realment truncada la nostra vida quan ens cau a sobre una pena i hem d'afrontar multes que no podrem pagar i anys de presó que ningú ens compensarà.

I amb això no estem dient que aquestes persones no sigui preses o represaliades polítiques: objectivament ho són. Però no ho són per defensar la República Socialista i Feminista dels Països Catalans, sinó per defensar la creació d'un nou estat burgès que, per més inri, dividirà de nou el nostre poble. I caiem en un parany quan, encara que sigui amb la boca petita, legitimem una retòrica que beneficia a tothom menys al nostre poble i a la nostra classe. Si en alguna ocasió hem d'admetre que aquestes persones son preses polítiques, cal que ho acompanyem sempre d'una anàlisi de classe seriosa que les posi al descobert com allò que objectivament son: traïdores als interessos objectius i subjectius —els expressats al referèndum de l'1-O i altres espais— del seu poble i de la seva classe.

En segon lloc, ens sembla imprescindible posar la primera pedra per a desembarassar-nos d'aquest gripau que vam menjar-nos ingènuament amb el processisme: la il·lusió que el Parlament i la Generalitat son les nostres institucions. La Generalitat no ha estat mai la institució del nostre Poble. La Generalitat del Principat neix sent la institució de la noblesa catalana i prossegueix representant els poderosos que l'han succeïda. Mai ha estat una institució del poble entès com a classe treballadora, ni tan sols durant la guerra civil. Entre les seves parets s'han orquestrat diverses carnisseries contra el Poble català: podríem començar pels mals usos i la revolta remença i recopilaríem un bonic recull d'injúries, traïcions i polítiques antiobreres fins als nostres dies.

Però no cal anar tan lluny. I és que parlem de les institucions que acaben d'aprovar, amb nocturnitat, un decret llei per a substituir la tombada Llei Aragonès; les que tots aquests anys han externalitzat la gestió de residències de gent gran i de persones amb discapacitat atorgant-la a empreses de l'Ibex 35 com OHL o ACS; que donen un contracte de rastreig del COVID 19 a Ferrovial per 18 milions d'euros; que no reverteixen les retallades en educació mentre paguen subvencions a escoles que segreguen per sexes; que retallen línia de la pública i externalitzen la gestió de CAPS i hospitals... El president Torra, a qui ara sembla que hem de defensar, és el mateix que va prometre que ni un euro aniria a l'operació Barcelona World: avui estan a punt de tancar la compra a la Caixa d'aquests terrenys tòxics cedint a Hard Rock ni més ni menys que 96 milions d'euros de l'erari públic. Per si això no és suficient, Torra és el mateix personatge que animava els CDR a lluitar i després enviava els mossos a reprimir-los. Aquest cinisme es fa, si és possible, més palès quan aquest govern es manté com acusació particular en causes contra independentistes.

No podem perdre de vista que, amb la *transición*, aquestes son institucions autonòmiques, aquelles que l'esquerra independentista sempre havia combatut i de les què renegava fins que, amb l'arribada del sobiranisme, va buscar excuses per a poder-hi participar. De cop i volta oblidarem que "les nostres institucions" formen part íntegra de l'estat espanyol i el seu règim del 78, que esquarteren el nostre marc territorial i divideixen el nostre Poble. Des d'aleshores patim un embuix, i no entenem que anomenar-les "les nostres institucions"

segueix exactament la mateixa lògica que anomenar als Mossos d'Esquadra "la nostra policia".

Les institucions burgeses les ha de defensar, en tot cas, la burgesia, no nosaltres. Nosaltres podem imaginar, projectar i promoure velles i noves institucions, però les nostres, les institucions de les què s'ha dotat històricament el nostre poble, o bé dissenyar-ne de noves. Podem reivindicar i organitzar Ateneus Obrers, assemblees de barri, consells de fàbrica, sindicats combatius... o imaginar —per construir— quins serien els òrgans de la República Socialista dels PPCC i començar a parlar-ne, en el sentit de dissenyar i socialitzar una utopia objectiva i concreta.

Les comunistes d'aquest país no entenem de compromisos, terceres vies ni pactes "estratègics" de cap mena amb la burgesia. Si realment ens preocupa la llibertat d'expressió hem de començar per atrevir-nos a dir la veritat. A deixar-nos de mentir a nosaltres mateixes amb una retòrica buida. La veritat és revolucionària, com deia Antonio Gramsci. I per defensar-la cal començar per desmantellar peça a peça la retòrica sobiranista que des de fa anys ha penetrat a les files pretesament revolucionàries, impedit comprendre adequadament la realitat.

Països Catalans, 25 de setembre de 2020.

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/no-son-les-nostres-institucions